

βάρκα τους να την παρασύρη το ρεύμα.

Το κῆμα όμως που ήρθε από πίσω τους αντί να κυλήσει διαλλά αναπήδησε σαν ξυθρωπος που σκοντάβει επάνω σ' ένα χαλί. Ακούστηκε ένα βαθύ αναφυλλητό συνοδευμένο από ένα βαθύ μουγκρισμα και η Παρθένος απλωσε γύρω της, δύο πλατειές λουριδες αφρου, άσπρες, άγιες και μακάβριες πάνω από την ξέβαθη θάλασσα. Τότε απ' όλα τα καράβια άρχισαν να χειροκροτούν τον Μεγάλο Τζάκ και οι παράτολμοι ψαράδες κατάπιαν τη γλώσσα.

— Ώραϊο δὲν ήταν αυτό ; εἶπε ο Ντάν, φουσκώνοντας σαν νεαρή φύκια μες στο σπίτι της. Τώρα θ' άρχισα να σκάζω μία φορά κάθε μισή ώρα επάνω-κάτω ώσπου να φορτωζήρω ο καιρός.

— Κάθε πόσην ώρα σκάζει όταν δουλεύη με τα δλα της, Τόμ Πλάττ;

— Μιά φορά κάθε τέταρτο της ώρας με το ρολόϊ στο χέρι. Αυτό που είδες Χάρβεϊ είναι το πιό καταπληκτικό πράγμα του Μπάνκου και αν δὲν ήταν ο Μεγάλος Τζάκ θάβλεπες κι' ανθρώπους να πνίγονται.

Γέλια και φωνές ακούστηκαν έξω από τη μεριά που η δμίχλη ήταν πιό πυκνή και όπου οι γολέττες χτυπούσαν τα καμπανάκια τους. Ένα μεγάλο μπάρκο ξεπρόβαλε προφυλακτικά μέσα από την δμίχλη και χαιρέτισθηκε με χειροκροτήματα και με « Έλα λοιπόν, χρουσή μου ! » από τους Ίρλανδούς.

— Κανένα άλλο φραντζέτικο ; ρώτησε ο Χάρβεϊ.

— Δὲν έχεις μάτια για να ιδής, κακομοίρη μου ; Είναι ένα καράβι από τη Βαλιτιμόρη που κοιτάει να πάθη συγκοπή από την τρομάρα του. Τώρα να ιδής γούστο που θά κάνουμε με δαύτο. Έχω την ιδέα πως είναι η πρώτη φορά που ο καπετάνιος του συναντά τα ψαράδικα σ' αυτό εδω το μέρος. Ήταν ένα καράβι δκατακοσίων τόννων, μαυρο και καλοκαμωμένο. Είχε ανοίξει το μεγάλο πανί της μετζάνας και η γάμπα του πλατάγιζε αδύνατα στον λίγο άνεμο που φυσούσε. Το μπάρκο όμως είναι το πιό γυναικείο ανάμεσα σ' όλες τις κόρες της θάλασσας, και τουτο το διαστακτικό πλάσμα, με την άσπρη και χρουσή φιγούρα της, έμοιαζε σαν γυναικα ταραγμένη που άνασχηώνει τα φουστάνια της για να περάση ένα δρόμο ενώ ένα πλήθος μάγκες γύρω της την κοροϊδεύουν. Σ' αυτή τη θέση άλλωστε βρισκόταν τώρα και το μπάρκο. Ήξερε πως βρισκόταν κάπου εκεί κοντά κατά την Παρθένο,

είχε ακούσει το μουγκρητό της και τώρα γύρευε να μάθη που ήταν.

— Η Παρθένος ; άρχισαν να της φωνάζουν από τις φαρόδαρκες. Τι είναι αυτό που μάς κουβεντιάσεις. Είσαι στο λιμάνι του Χάκιθ κι' είναι Κυριακή πρωί.

— Τράβα, σπίτι βρε χελώνα. Τράβα και πές τους πως έρχομαστε.

Μισή ντουζίνα φωνές κάνοντας τον άρμολικότερο χορό άρχισαν να φωνάζουν όλες μαζί :

— Νάτο ! Νάτο ! Τὴν άγγιζει !

— "Όρτοα ! "Όρτοα ! Χάθηκες ! βρισκεσαι άπάνω στην κορυφή της.

— Πόντζα ! Στρίψε το τιμόνι.

— "Όλο το πλήρωμα στις άντλίες.

— Κατέβασε το φλόκο και άβάρα με το γάντζο.

Έδω όμως ο καπετάνιος άρχισε να θυμώνη και εἶπε διάφορες βρισιές. Στη στιγμή όλοι σταμάτησαν το φάρμαμα για να του άπαντήσουν και άκουσε όχι λίγες κατηγορίες για το καράβι του.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

Χειμωνιάτικο βράδυ, σ' ένα μαγαζάκι, ήταν μαζεμμένοι μερικοί γειτονες φίλοι και ήσυχα. Μαζί τους κι' ο σεβάσιμος παπάς της ένορίας με τη μακριά του άσπρη γενειάδα. Αξαφνα, κάποιος από την παρέα, που ήταν λιγάκι πειρακτήριο, του έκαμε την παράξενη αυτή ερώτηση :

— Δὲν μου λές, αιδεσιμώτατε, τη νύχτα, όταν κοιμάσαι, που βάζεις τα ιερά γενεία σου, απέξω από το πάπλωμα ή από μέσα :

— Από μέσα, παιδί μου, αποκρίθηκε άμέσως ο παπάς, Δὲν ξέρω το καλοκαίρι, μα τώρα το χειμώνα. . .

Αφου όμως εἶπε αυτά, ο παπάς έμεινε σκεπτικός. Κι' έπειτα φώναξε :

— Α, όχι, τώρα θυμήθηκα. . . τὰ φίνω απέξω, χειμώνα-καλοκαίρι. . .

Και πάλι σε λίγο :

— Α, όχι, έκαμα λάθος. . . τὰ βάζω μέσα. . .

Και μια εἶλεγε έτσι, μια άλλοιως. Οι άλλοι άπόρησαν :

— Αλήθεια, παπά μου, δὲν ξέρεις που βάζεις τα γενεία σου, όταν κοιμάσαι ;

Ο παπάς, γελώντας, δμολόγησε :

— Ναι, παιδιά μου, δὲν ξέρω. Μου φαίνεται πως δ,τι κι' αν σὰς λέω, σὰς γελώω. Δὲν έπρόσεξα, φαίνεται, ποτέ.

Απόψε όμως θά προσέξω, κι' αύριο θά σὰς πω, αφου έχετε την περιέργεια.

Σε λίγο, χωρίς να παρατηρήσει πως εκείνος που του εἶχε κάνει την ερώτηση, κρυφολούσε πονηρά, ο παπάς γύρισε στο κελλί του για να δειπνήσει και να κοιμηθῆ. Είχε κι' έναν όποταχτικό, ένα κλόδ παιδί που έτοιμαζόταν να γίνη παπάς. Και καθώς έτρωγε, τον ρώτησε :

— Δὲν μου λές, Γιάννη : εἶδο πολλές φορές μπήκες στην κάμαρά μου να με ξυπνήσης. "Όταν κοιμομαι, που βάζω τα γενεία μου, άπομέσα ή από μέσα ;

Αδύνατο στάθηκε να θυμηθῆ και να του πῆ με βεβαιότητα ο Γιάννης ! Μιά του εἶλεγε «άπομέσα ! » μια του εἶλεγε «άπέξω ! ». "Επιτέλους ο παπάς άπελιπίσθηκε :

— Αϊ στο καλό και ού ! Για τίποτα δὲν είσαι, καίμενε. Κρίμας που θέλεις να γίνης και παπάς.

Και πέρασε στην κάμαρά του. "Ε, τώρα πια θά έβλεπε μόνος του. Έκαμε την προσευχή του, γούθηκε, πλάγιασε και σκεπάθηκε με το πάπλωμά του. Νά, νά, εἶπε. Απομέσα τα βάζω. Μα ήθελε φιλοσοφία ; Αύριο θά τοὺς πῶ. . .

Υπνος όμως δὲν του πήγαινε, και σε λίγο του φάνηκε πως ζεσταινόταν. «Μπά, συλλογίσθηκε απέξω θά τὰ φίνω. Κι' εἶθαλε τα γενεία του από το πάπλωμα κι' άνακουφίσθηκε. Αλλά σε λίγο πάλι του φάνηκε πως κρύωνε. «Μπά, συλλογίσθηκε, μέσα θά τὰ βάζω». Και ξανάβαλε τα γενεία του μέσα κι' ήσυχασε. Αλλά μόνο για λίγο. Γιατι και πάλι ζεστάθηκε, και πάλι τα εἶθαλε, και πάλι κρύωσε, και πάλι τα σκέπασε. Κι' έτσι πέρασε όλη τη νύχτα, να παιδεύεται με τα γενεία του, που οὔτε άπομέσα μπορούσε να τα υποφέρη, οὔτε απέξω !

Το άλλο βράδυ πήγε πάλι στο μαγαζάκι. Εκεί ήταν όλοι και τον περιμεναν.

— Λοιπόν, αιδεσιμώτατε, θά μάθουμε απόψε που βάζεις τα ιερά γενεία σου ;

Ο παπάς γύρισε σ' εκείνον που τον εἶχε ρωτήσει χτές, και του εἶπε με θυμό :

— Ο Σατανάς σ' έβαλε να μου κάμης τέτοια ερώτηση ; Αλλη φορά οὔτε του εἶθρου σου. Το ξέρεις πως τη νύχτα δὲν εκλεισα μάτι για να ιδω που βάζω τα ιερά γενεία μου ; Κι' αν τ'έβλεπα τουλάχιστο, στο διάβολο ! Μα οὔτε αυτό ! Και σήμερα ξέρω τόσα, εἶσα και χτές.

Οι άλλοι γέλασαν δυνατά. Και τότε μόνο ο άπλοικός παπάς κατάλαβε πως η ερώτηση εκείνη του εἶχε γίνει με πονηριά.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

“ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

Αγαπητοί μου,

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ ένα κορίτσι ίσαμε δεκάξη χρονών λεπτό, ξανθό, γαλανό, με συμπαθητικό προσωπάκι φυσικό —οὔτε κραγιόνι, οὔτε πούδρα—και με μαύρα πένθιμα ρούχα, περιποιημένα όμως και κομψά. Το παίρνετε για μαθήτρια που, τώρα το καλοκαίρι, εἶθαλε την πούδα του σχολείου και κάνει την άνεργη κι' άμέριμη ζωή των διακοπών. Αλλά κάθε άλλο. Αν τὸ ρωτήσετε, θά σὰς πῆ πως τὸ ίδιο πολύ, τὸ ίδιο σκληρά εργάζεται και τὸ καλοκαίρι όπως τὸ χειμώνα, και πως δὲν πηγαίνει σχολείο άπότο εἶθαλε τὸ δημοτικό, γιατί, έμα πέθανε ο πατέρας της, εδω και λίγους μήνες, αφιροντάς της μητέρα κι' ανήλικα αδέρφια, εἶγινε θέλοντας και μη «προστάτις οικογενείας». Το λέει τόσο αυτό τὸ «προστάτις οικογενείας», κι' όμως είναι τόσο μεγάλος και τόσο συγκινητικός λόγος από τὸ στόμα ενός κοριτσιου δεκάξη χρονών ! Αλλά η εκπληξη είναι μεγαλύτερη. εταν μαθαίνη κανένας τι εργασία κάνει και πόσα κερδίζει, για να διατηρή την ορφανή του πατρική οικογένεια αυτό τὸ λεπτό κοριτσάκι :

Ο πατέρας της ήξερε μία τέχνη πολὺ προσοδοφόρα. Τὴν έκανε στο σπίτι. Από μικρή η πιό μεγάλη του κόρη τον βοηθούσε, κι' έτσι έμαθε όλα της τὰ μυστικά. Μετὰ τὸ θάνατο του πατέρα της, σκέφθηκε πως θά μπορούσε να την εξακολουθήσει. Και τὸ πέτυχε στην εντέλεια. Κάνει λοιπόν την ίδια τέχνη που έκανε ο πατέρας της στο σπίτι, και κερδίζει από αυτήν εἶξη, οκτώ και καμμιά φορά δέκα χιλιάδες τὸ μήνα ! Μα μου φαίνεται πως δὲν υπάρχει κι' άλλο κορίτσι της ηλικίας της που να κερδίζει τόσα, εκτός ίσως από μερικά που έχουν πρώιμο ταλέντο και βγαίνουν στο θέατρο. Αλλά η εργασία της Αίτσας —έτσι τὴ λένε—είναι σπιτική, νοικοκυρτική, σεμνή κι' άθόρυβη. Δηλαδή κάνει κι' αυτή τὸ θόρυβό της, αλλά εἶσον κάνουν τὰ σύνοργά της στην καμαρούλα που εργάζεται κλεισμένη, κρυφά. Γιατι η τέχνη της έχει κι' ένα «μυστικό», που δὲν πρέπει να τὸ μάθη άλλος κανένας.

Η Αίτσα τὸ ξέρει μόνο από τον πατέρα της και δὲν τὸ λέει για να μη χάση τὸ μονοπώλιο. Αργότερα βέβαια θά τὸ πῆ ; αλλά μόνο εταν μεγαλύτερα της και δὲν τὸ λέει για να μη γάση τὸ μονοπώλιο. Αργότερα βέβαια θά τὸ πῆ ; αλλά μόνο εταν μεγαλύτερα της και δὲν τὸ λέει για να μη γάση τὸ μονοπώλιο. Αργότερα βέβαια θά τὸ πῆ ; αλλά μόνο εταν μεγαλύτερα της και δὲν τὸ λέει για να μη γάση τὸ μονοπώλιο.

Αλλά τί κάνει επιτέλους η Αίτσα, τί κατασκευάζει ; Θα σὰς τὸ πῶ γιατί αυτό δὲν είναι μυστικό. Κατασκευάζει μηχανικά εργαλεία ζαχαροπλαστικής. Απ' αυτά που μεταχειρίζονται οι ζαχαροπλάστες για να χτυπούν ταύγα, την κρέμα σαντιγυ και καθεξής. Αλλη φορά τὸ εφεραν από την Εὐρώπη. Ο πατέρας της Αίτσας εἶχε μάθει, μονάχος του, να τὰ κάνει τέλεια. Τώρα τὰ κάνει η Αίτσα. Με σύρματα, χοντρότερα η φιλότερα, που τάγοράζει από τὰ σιδεράδικα, και με κομμάτια ξύλο που τὰ δίνει στον τόρνο και της τὰ κάνουν στο σχήμα που θέλει, κάθετα βυτερα η ίδια, κάθε τὰ σύρματα

με την κοφτερή τανάλια, τὰ μήγειε στις τρύπες που κάνει στα ξύλα με τὸ τρυπάνι, τὰ στρήφει, τὰ σουλουπώνει, παιδεύεται, ιδρώνει, μα τὸ εργαλείο βγαίνει από τὰ χεράκια της —κι' εἶς κάνουν ρόζους—τέλειο σαν εκείνα που έκανε ο πατέρας της. Έχει τόση ύπομονη δση και δεξιοηγία. Και στα ίδια ζαχαροπλαστεία όπου τὰ πήγαινε κείνος, τὰ πηγαίνει τώρα η Αίτσα και της τὰ κριβοπληρώνουν ; διακόσιες, τριακόσιες δραχμές, κατά τὸ εργαλείο. "Όστε κι' ένα μόνο την ήμέρα να πουλάη, να σὶ εἶξη κι' οί έννιά χιλιάδες τὸ μήνα που κερδίζει. Και ξέρετε πως τὴ λένε στα ζαχαροπλαστεία που προμηθεύει ; «τὸ κορίτσι-θαύμα».

Δὲν έχουν άδικο. Και μένα η Αίτσα μου φαίνεται θαυμαστή. Πολλά κορίτσια μου κίνησαν τὸ θαυμασμό για διάφορα προτερήματά τους. Αλλά τὴ μικρή Αίτσα, τὴν «προστάτιδα οικογενείας», κάθε φορά που ερχεται στο σπίτι μας—έχουμε κάποια συγγένεια—τὴ βλέπω μ' εὐλάβεια, με δέος. Είναι κάτι περισσότερο από κορίτσι-θαύμα ; είναι τὸ κορίτσι-Αρετή.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

με την κοφτερή τανάλια, τὰ μήγειε στις τρύπες που κάνει στα ξύλα με τὸ τρυπάνι, τὰ στρήφει, τὰ σουλουπώνει, παιδεύεται, ιδρώνει, μα τὸ εργαλείο βγαίνει από τὰ χεράκια της —κι' εἶς κάνουν ρόζους—τέλειο σαν εκείνα που έκανε ο πατέρας της. Έχει τόση ύπομονη δση και δεξιοηγία. Και στα ίδια ζαχαροπλαστεία όπου τὰ πήγαινε κείνος, τὰ πηγαίνει τώρα η Αίτσα και της τὰ κριβοπληρώνουν ; διακόσιες, τριακόσιες δραχμές, κατά τὸ εργαλείο. "Όστε κι' ένα μόνο την ήμέρα να πουλάη, να σὶ εἶξη κι' οί έννιά χιλιάδες τὸ μήνα που κερδίζει. Και ξέρετε πως τὴ λένε στα ζαχαροπλαστεία που προμηθεύει ; «τὸ κορίτσι-θαύμα».

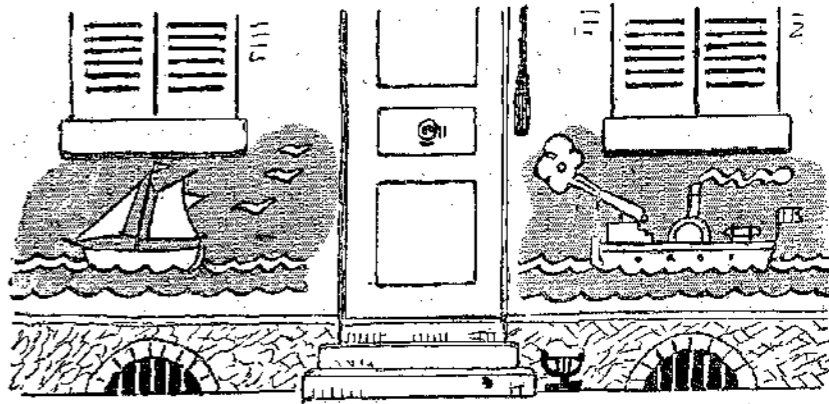
Δὲν έχουν άδικο. Και μένα η Αίτσα μου φαίνεται θαυμαστή. Πολλά κορίτσια μου κίνησαν τὸ θαυμασμό για διάφορα προτερήματά τους. Αλλά τὴ μικρή Αίτσα, τὴν «προστάτιδα οικογενείας», κάθε φορά που ερχεται στο σπίτι μας—έχουμε κάποια συγγένεια—τὴ βλέπω μ' εὐλάβεια, με δέος. Είναι κάτι περισσότερο από κορίτσι-θαύμα ; είναι τὸ κορίτσι-Αρετή.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

8.

Τὸ πρώτο κατάρθωμα του Κωστάκη με τις καινούργιες του νεομπογιές, είναι μια τοιχογραφία, ή, να πούμε καλύτερα, δυο τοιχογραφίες. Τις έκαμε στον τοίχο, κάτω από τα δυο ίσώγια παραθύρα που βλέπουν στην αυλή. Δηλαδή όχι πια μέσα στο σπίτι, αλλά απέξω, στο έξωωτο.

Θέμα : η Ναυτιλία. Στην πρώτη εικόνα παρουσιάζε τη Ναυτιλία «εν εἰρήνη», κι' ήταν μια βαρκούλα με πανιά, που ήσυχα σε γαλάζια θάλασσα (δλο από λουλάκι). Στη δεύτερη παρουσιάζε τη Ναυτιλία «εν πολέμω», κι' ήταν ένα τεράστιο θωρηκτό που εβρομβούδιζε.

Τί άριστουργήματα ! Ο Κωστάκης βλέπει τις τοιχογραφίες του και δὲν τις χορταίνει. Κι' επειδή φαντάζεται πως κι' οί άλλοι θά τις εθαύμαζαν τὸ ίδιο, σκέπτεται να κάμη Έκθεση Ζωγραφικής και να καλέση κόσμο. Κάνει λοιπόν μια επιγραφή, που την κορφώνει στον τοίχο : «Καλ-

λιτεχνική "Εκθεσις του νεαρού αυτοδίδακτου ζωγράφου κ. Κωστάκη. Και γράφει σ' ένα καρτόνι τόν πίνακα τών έργων και τήν πρόσκληση έτσι :

«Δυό τοιχογραφίες. 1. Η Ναυτιλία εν ειρήνη. 2. Η Ναυτιλία εν πολέμω.—Η "Εκθεσις ανοιχτή κάθε μέρα από τις 8 το πρωί ως τις 7 το βράδυ.—Διάρκεια : δεκαπέντε εβδομάδες.—Παρακαλείσθε να τήν επισκεφθήτε πριν αρχίσουν οι βροχές και ξεβάψουν τα έργα.—Σημείωση : Τα έργα δέν πωλούνται γιατί ο τοίχος δέν μετακομίζεται.»

Η πρόσκληση στάλθηκε άμέσως στη μικρή ξαδέσφη του Κωστάκη, —αυτός ήταν ο — που τήν ίδια ημέρα μάζεψε τις φίλες της και πήγαν. "Α, τί θαυμασμός, τί έκσταση!

—Εσύ τα έκανες αυτά; Έλεγαν του Κωστάκη. Μην τάντέγραψες από κανένα βιβλίο;... "Αν είναι δικά σου, μπράβο σου! Θα γίνης μεγάλος ζωγράφος. Είσαι μάλιστα από τώρα.

Και φαντασθήτε πια τó καμάρι του Κωστάκη... (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια από τó προηγούμενο—

Κι' έπιασε τó άλλο χέρι της Μαρίας.

— Φύγε! φώναξε αυτή χτυπώντας τή γή με τó πόδι της.

— Δέν γίνεται, ειπε ο "Αταίγγανος; θα χορέψης μαζί του ή μαζί μου.

Και προσπαθούσε να τήν τραθήξει προς τó μέρος του ενώ έκείνη ξεφώνιζε. Κανέναν όμως δέν τούς είχε πάρει είδηση γιατί ή μουσική, οι φωνές, τά γέλια έκαναν τόσο θόρυβο ώστε σκέπαζαν κάθε άλλο ήχο. Τότε ο Ζάκης άφησε τó χέρι της Μαρίας και ειπε άπειλητικά στον άλλο νέο.

— Αφησέ τήν, δέν είναι δική σου δευλειά, άκουσ; —

— Θα χορέψης με μένα, ειπε άπειλητικά ο νέος κρατώντας σφιχτά τó χέρι της Μαρίας.

Ο Ζάκης προχώρησε κατά πάνω του έξω φρενών από τó θυμό του, με τó βλέμμα άγριο και σηκωμένες τις γροθιές του. "Εξαφνα έδγαλε από τή μέση του ένα μαχαίρι και τó λεπίδι του άστραψε στον άέρα.

— Μη για τó Θεό, μη! φώναξε ή Μαρία κι' έτρεξε να τούς χωρίση.

Πού βρήκε τή δύναμη κι' άλευθέρωσε τó χέρι της από τó χέρι του "Αταίγγανου και κράτησε τó όφωμένο χέρι του Ζάκη; "Εκείνος τήν κατάλαβε και άμέσως κατέδασε τó χέρι

του, έσκυψε τó κεφάλι του και άφέθηκε να τόν τραθήξουν από και οι φίλοι του που είχαν τρέξει μόλις είδαν τόν καυγά. Η Μαρία τούς άκουσε πού γελοούσαν κι' έλεγαν μεταξύ τους :

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τι βλέπει ψηλά τó χαριτωμένο αυτό γατάκι;

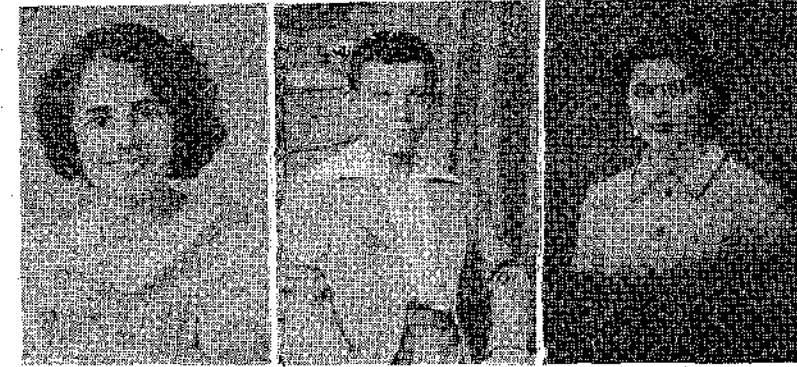
— Μακριά, παιδιά, από τόν Ζάκη, γιατί κάνει κακό μεθύσι.

Έχασε πια κάθε όρεξη να λάβη μέρος στο γλέντι. Τραθήχθηκε σε μια άπόμηση γωνιά απ' όπου μπορούσε να βλέπη τί κάνη ο Ζάκης. Τόν είδε να ανακατέβεται με μια παρέα που έπαιζε και έπινε και να παίζη και να πίνη μαζί τους. "Ηπτε μάλιστα περισσότερο από τούς άλλους και σε λίγη ώρα άρχισε να φωνάζη και να ζητάη άφορητή για καυγά. "Υστερα όμως τó κρασί τόν εξάλισε. Κρέμασε τó κεφάλι του, και άρχισε να παραπατάη. Στο τέλος τόν είδε πεσμένον κατάχαμα, έλευινό και αιχαμένο, να κοιμάται και να ροχαλίζη άναίσθητος.

Αυτός λοιπόν ήταν ο μόνος άνθρωπος πού άγαπούσε στον κόσμο; Αυτό τó έλκει ο πλάσμα, πού δέν ήξερε να ξεχωρίση τó καλό από τó κακό, πού σε τέτοιο σημείο και έδγαζε τó μαχαίρι του, μην ξέροντας τί κάνει; Και για χάρη του, για να πάη μαζί του λησμώνησε τούς παλιούς της φίλους και τούς εδεργέτες της; Μια μόνο δικαιολογία είχε πώς τά έλαττώματά του ήταν έλαττώματα της φυλής του. Κι' αν οι άλλοι "Αταίγγανοι ήταν χειρότεροι άκόμη απ' αυτόν; Τι ζωή μπορούσε να κάνη ή Μαρία άνάμεσα σ' αυτούς τούς ανθρώπους; Να προσπαθήση να τούς μοιάση; Μόνο πού τó σullenόζόταν, σηκωνόταν ή τρίχα της. Γι' αυτό αποφάσισε να δώση τέλος σ' έλη αυτή τήν ιστορία, να τούς αφήση όγια και να φύγη τó ίδιο βράδυ.

Σηκώθηκε και πηγαινοντας πίσω απ' τ' άμάξια βγήκε από τó γύρο τους άθέατη. Τά δαδιά πού φωτιζαν τó πανηγύρι, έκαναν πιδ μαύρες άκόμη τις σκιές από τούς βράχους ένα γύρο. Τούτη τή νύχτα βέβαια κανείς δέν θα καταλάβη πώς είχε φύγει ούτε θα τρέξη να φάξη να τήν βρη. "Αυτόσο φυλάχτηκε να περάση μπροστά από τά σκυλλιά πού φύλαγαν έξω από τ' άμάξια και πού με τά γαυγισματά τους θα κινούσαν τις όποφίες τών "Αταίγγάνων. Πέρασε λοιπόν από πίσω και κατέβηκε σε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

1. ΧΑΡΗ ΚΛΑΔΑΚΗ, Αθήνα. "Ιούλιος Α' Βραβείον εις τόν 284ον και 285ον Διαγωνισμόν Δύσεων.—2. ΝΤΙΝΟΣ Θ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, Παναχαϊκόν, Πάτρα. Α' Βραβείον Δύσεων. Δευτέρον Δύσεων, Καλλιγραφίας, 286ου Δύσεων και Δευτέρον Δύσεων 1937. "Ιούλιος εις τούς Δύσιν. 288ον, 270όν, 271ου Δύσεων.—ΝΑΣΙΑ ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΥ, Βασιλίσα Νεφερίτι, Κάρρον. "Αθήνα. Α' Βραβείον εις τούς Δύσιν. Πνευματικών "Αθλήσεων, Τοπογραφικών Δύσεων και Δευτέρον Δύσεων 1938.

μια βαθειά χαράδρα και περπάτησε μέσα εκεί μισή ώρα και περισσότερη προσέχοντας σε κάθε βήμα της πού θα πατήση. Ο ούρανός ήταν συννεφιασμένος και από μέσα από τά σύννεφα μόλις έβγαине μια άμυδρή λάμψη. Τó φεγγάρι θα είχε βγει, βέβαια, μα τó έκρυβαν τά βουνα ένα γύρο, όταν ανέβαινε λίγο ψηλότερα, τότε θα τής έφεγγε τó δρόμο της.

Έξαφνα, τó πόδι της Μαρίας δέν έπάτησε στη γή, αλλά στο χάος. Κατατρομαγμένη έκανε κατά πίσω και άπλωσε τά χέρια της για να κρατηθή. Τó χόμα όμως έφυγε κάτω από τά πόδια της και κατάλαβε πώς κυλούσε στον γκρεμό. Πρόφτασε ν' άρπαχτή από έναν μικρό θάμνο, μα ο θάμνος ξεριζώθηκε κι' έμεινε στα χέρια της. Κάποιο κλαδί μπερδεύτηκε στο φόρεμά της και τήν κράτησε για ένα λεπτό. Μα τó φόρεμα σκίστηκε και στο κλαδί άπόμεινε μονάχα ένα κουρέλι. Η Μαρία έκλεισε τά μάτια της από τόν τρόμο και...

Εύτυχώς δέν λιποθύμησε. Τó πέσιμό της κράτησε λίγα δευτερόλεπτα άκόμη. "Υστερα ένοιωσε τó πόδι της να πατάη στεριά. Κάτι είχε βρεθή πού τήν σταμάτησε και δέν τήν άφησε να κατακυλήση παρακάτω. Βρέθηκε όρθη με τήν πλάτη της στηριγμένη στην κατιφοριά και πατώντας τó πόδι της επάνω στη ρίζα ενός δένδρου. Τó δένδρο πού φύτρωνε από τή ρίζα αυτή κρεμόταν σαν γέφυρα πάνω από τήν άβυσσο. "Από κάτω της βούτζε ένα ποτάμι, αλλά πολύ βαθειά γιατί ή βοή του έρχόταν υπόκωφη στ' αυτιά της. Η Μαρία είχε σωθεί. Μα τώρα τί θα άπογινόταν;

Έκείνη τή στιγμή τά σύννεφα σκορπίστηκαν και φάνηκαν οι αντίκρυνες κορυφές πού τις φωτιζε κίόλας τó φεγγάρι. Η Μαρία είχε τó φεγγάρι άντικρύ της και φαινόταν πού ανέβαινε, άσήμωνα τις κορυφές τών λόφων και φωτιζε τόν ούρανό με τή λάμψη του. Η λάμψη άπλωνε όλοένα και περισσότερο στον ούρανό, ένα σημάδι ξεπρόβαλε σε μια κορυφή, άρχισε λίγο-λίγο να μεγαλώνη και στο τέλος όλόκληρο τó φεγγάρι φανερώθηκε και φωτιζε τόν τόπο. Η Μαρία μπόρεσε να ιδη καθαρά πια πού βρισκόταν.

Η καλή της τύχη τήν βοήθησε να πέση επάνω στη μόνη ρίζα πού βρισκόταν εκεί γύρο. Τώρα μπορούσε να εξακολουθήση τó δρόμο της από ένα μονοπάτι πού άκολουθούσε σύρριζα τόν γκρεμό, επί διακόσια τριακόσια μέτρα, ύστερα χανόταν ά-

νάμεσα σε κάτι βράχους και κατέβαινε στην παιδιάδα.

Σιγά σιγά και με προσοχή, στερεώνοντας τó ένα χέρι της στον γκρεμό και άποφεύγοντας να σκύψη και να κοιτάξη προς τ' άριστερά όπου έχασκε ο γκρεμός κάτω από τά πόδια της. Κάθε τόσο μια πέτρα έφευγε κάτω από τά πόδια της και κυλούσε κάτω χωρίς να κάνη κανέναν κρότο.

Άλλο πάλι ή πλαγιά ήταν φαγωμένη από τις βροχές και ή Μαρία άναγκαζόταν να πηδήση για να περάση. "Ετρεψε όλόκληρη από τó φόβο της και κάθε τόσο μετρούσε με τó μάτι της πόσο διάστημα της έμεινε άκόμη να περπατήση. "Αν τυχόν κοβόταν πουθενά τó μονοπάτι και βρισκόταν μπρός σε κανένα γκρεμό; Συφορά σου, Μαρία. Για καλή της τύχη όμως τó φεγγάρι έλαμπε στον ούρανό με τήν ίδια πάντα λάμψη και τó μονοπάτι έσο κατέβαινε, τόσο πιδ όμαλό και πιδ πλατύ γινόταν. Η Μαρία ανέπνευσε άνακουφισμένη όταν βρέθηκε επιτέλους στον Ισίο δρόμο. Δέν ήξερε πού θα τήν έβγαζε τó μονοπάτι. "Α διάφορο. "Εφθανε πού είχε γλυτώσει τόν κίνδυνο.

Περπάτησε άκόμη πολλήν ώρα γιατί τó μονοπάτι έκανε πολλές καρδέλλες.

Κατεβαίνοντας, κατεβαίνοντας έφθασε στον κάμπο. Ο ούρανός είχε κίόλας άρχισε να άσπρίζη προς τήν άνατολή. Πέρα μακριά είδε πολλά σπίτια μαζεμμένα και κοντήτερα, προς τó μέρος της, ένα κτίριο κτισμένο με τούβλα πού από τήν όψη του

κατάλαβε πώς ήταν σιδηροδρομικός σταθμός, γιατί πολλές φορές είχε ιδεί σιδηροδρόμους, μ' έλο πού ποτέ δέν είχε άνεβει σε σιδηροδρομικό βαγόνι.

Μόλις άντίκρυσε τó σταθμό, εύθης της ήρθε στο νοσ της ή σκέψη πώς ο σιδηροδρόμος μπορούσε να τήν πάη μακριά, τόσο μακριά, ώστε να μην μπορούσαν οι "Αταίγγανοι πια να τήν προφτάσουν.

Πήγε κοντά και είδε στο σταθμό μεγάλη κίνησι. "Ανθρωποι με δέματα στα χέρια τους έρχονταν, άλλοι έδγαϊναν, συναντιόνταν με άλλους, χαϊρατίζονταν. "Υστερα από λίγο βγήκαν όλοι μαζί από τή αίθουσα της άναμονής όπου στέκονταν, έξω στην άποβάθρα του σταθμού και άνάμεσα σ' αυτούς τρύπωσε κι' ή Μαρία.

(Ακολουθεί) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΓΑΤΔΑΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ

Γάταρος εικονίσματα φορητόμενος, βλέποντας να τά θυμάζον και να τά ύμνολογάνε, πήγαινε καμαρωμένος γιατί θάρρως πώς κείνον ψέλνουνε και προσκυνάνε.

Κάποιος όπου κατάλαβε τού Γάταρου τήν πλάνη, τού λεγει:—"Ε! Κύρ-Μέντιε! ο νοός σου άς μην τó βάνει πώς προσκυνούν έσένανε και τόσο καμαρώνεις! Δοξάζουν τά εικονίσματα, δύστουχε, πού σηκώνεις.

(Μετάφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΩΤΑΣ

Μιά μέρα καθόμαστε, η Τούλα, η Γιώτα κι' εγώ και λέγαμε πώς θάθελε η καθεμιά μας να περνά τον καιρό της.

— Έμένα, λέει η Τούλα, μ' άρεσει η ησυχία ξαπλωμένη: Να διαβάζω περιτρωρι-σμένη από τα βιβλία μου, ξεχνώντας κάθε άλλη απασχόληση. Να είναι λιπαρό, να βγαίνω περίπατο με τις φίλες μου.

— Έμένα, λέει η Γιώτα, που με τό στανό κρατιότανε, μ' άρεσει η ζωή να έχω περιπέτειες! Θέλω έκδρομές, ταξίδια, έπισόδια! Άχ πώς θά ήθελα να βρισκόμουν στην Άφροική, νάχω ένα άριστο άλογο και να τρέχω, να τρέχω άτέλειωτα... να σκοτώνω λιοντάρια, τίγρεις, κροκοδείλους... να με κνηγάνε άγριοι, να με πιάνουν κι' άξερφανα... να βρισκόω τρόπο να τους τό σκοτώσω!

Βλέπεις η φίλη μας τά θέλει όλα με άραίο τέλος... να βρισκόνται τρόποι να γλυτώνη από τις κακοποιήσεις! Κι' έλεγε, έλεγε δόλοκληρη ώρα, αναφέροντας Άρταμιάδες και Ξέρω έγω τί λογής παληκαρόδες...

Έκει που ήμουνα έτοιμη να πώ κι' έγω την γνώμη μου για τή ζωή, άνοίγει η πόρτα με τέτοιο κρότο που πεταχίκαμε κι' οί τρεις δριθες. Και, σάν άστραπή, δριθισέ μέσ' την κάμαρα ένα παμμέγιστο γουρουνί μουγκρίζοντας, και σφαδό από θυμό πήγε να πέση επάνω μας. Η Γιώτα μ' ένα... σάλο βρέθηκε επάνω στην καρέκλα τής Τούλας και κοίταζε να κρυφί από πίσω της, ενώ η Τούλα κι' εγώ προσπαθούσαμε να βγάλουμε έξω τό γουρουνί και να ιδούμε πώς μπήκε.

Σέ λίγο ανέβηκε κι' ό αφεντικός του γουρουνιού και μās είπε ζητώντας... έκατό φορές συγγνώμη, ότι τό ζώο του είχε άγριψει στον δρόμο και βρισκόντας την πόρτα του σπιτιού άνοικίτη, χλώθηκε μέσα άλαφιασμένο.

Γυρίζοντας στην κάμαρα, βρήκαμε τή Γιώτα να τρέμη από τό φόβο τής άκομης, και άδικα τής λέγαμε, λιγωμένες από τά γέλια, ότι η περιπέτεια είχε τελειώσει.

Τρελλή Πεταλούδιτσα [Γ]

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Βρισκώται μόνο του στην πλαγιά ενός βουνού σέ 300 μέτρα ύψος πάνω από την επιφάνεια τής θάλασσας. Από τό επάνω του μέρος είναι τό βουνό και πάνω άκριβώς από τό σπίτι είναι πολλές άμυγδαλιές που στην άνθησή τους μοιάζουν με κάτασπρες νυφούδες. Από τό κάτω μέρος, μπροστά στο σπίτι, δύο

μεγάλες δάφνες βάζουν στη μέση μία μικροδάφνη, που τά μπουμπούκια της είναι έτοιμα να σκάσουν και να βγάλουν τα ροζ λουλούδια τους. Άριστοτέρα άκούεται τό τριξιμο τής μεγάλης καταλιές (άγρια φουρνιά). Από κει τό σπίτι έχει την καλύτερη θέα.

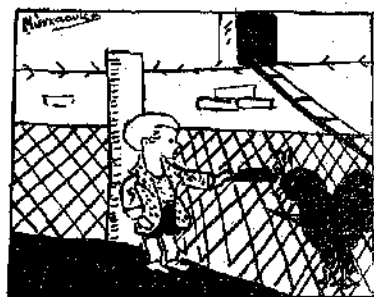
Από τό μπαλκόνι του φαίνεται όλος ό κόλπος τής Άγίας Κυριακής, ή Άσος με τό κάστρο της, που φαίνεται σάν παρασαρκιά επί του όλου όγκου του άκροτηριού, και τό Φισκάροδο.

Πού πέρα ύψώνονται τά βουνά τής Λευκάδας. Στη μέση του όρίζοντα και λίγο δεξιά φαντάζει μεγαλόκρητα ή γέφυρη κατάλευκη κορυφή των Άγραφών που μού φέρνει στο νου δλοόκληρες ιστορίες των άρματωλών και κλεφτών. Στη μέση άκριβώς και στο βάθος του όρίζοντα, σάν συννεφάκι, φαίνονται οί Παξοί.

Άριστοτά του τό σπίτι, προς τό Νότιο μέρος, έχει τις γέφυρες έλληνές, που από χρόνια άκούραστα, χωρίς να βαρύνθουν πώς δίνουν τό λάδι τους. Άπ' αυτό τό μέρος του σπιτιού φαίνονται τά βουνά τής «Παλλικής» όπως ονομάζουν οί χωριάτες την Πάλλη.

Από τό δεξιό μέρος του σπιτιού ύψώνουν τά μεγάλα κλωνάρια τους δύο πελώριες κοινοναρίες, σάν παμμέγιστες διπρέλλες, που τό άερόκι βουτίζει περνώντας ανάμεσα από τά βελονοτά φύλλα τους, και τέλος στο βάθος στέκονται άγέρωχα τά βουνά τής Ήυλάρου. Μάνης [Β]

ΚΑΛΑΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— Κύριε Πεντινέ, δρίστε τό φτερό που σας έπεσε στην αλή.

Άντιγραφή του Μυγκάουζεν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τ' είν' αυτά που κάνεις, Γιαννάκη; Γέλασες την τούττα;!

— Μη στενοχωριέσαι, μαμμά. Είναι καθαρή ή γλώσσα μου. Δέν τό είπες ό γιατρός τό πρωί;

Γέρος του Μωριά

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

3.—Διαγωνισμός Λευκών Λέξεων

Στό σημερινό φυλλάδιο, σέ όλες του σελίδες τής σελίδας, θά συναντήσετε κάποια κενά. Τα κενά αυτά είναι ή των λέξεων που άφαιρέθηκαν για να τις μαντεύσετε. Σε κάθε κενό λείπει μία μόνο λέξη. Και θά τή μαντεύσετε άκριβώς από τό νόημα, από τό χώρο που κατείχε—σέ μικρό χώρο θάταν βέβαια μικρή λέξη, σέ μεγάλο θάταν μεγάλη—άπό τή γλώσσα κι' από τό ύψος του συγγραφέα—γιατί ούτε σέ δημοτική γλώσσα θά ταίριαζε μία λέξη καθαρευουσιάνικη, άρχαϊκή, ούτε σέ στραωτό και καθαρό ύφος μία λέξη παράξενη κι' άσυνείδητη. Άν, πάλι, σ' ένα κενό νομίζετε πως ταίριαζουν δυό και τρεις λέξεις, μπορείτε να τις γράψετε όλες κι' έγω... διαλέγω τή σωστή.

Η άπάντησή σας, σέ χωριστό χαρτί, με τόν τίτλο «Άπάντηση στον Διαγωνισμό Λευκών Λέξεων», πρέπει να είναι συνταγμένη όπως κι' η άπάντηση στο Διαγωνισμό Τυπογραφικών Λαθών—σέλις, στήλη, στίχος—όστε είναι περιττό να τά ξαναλέμε.

4. Διαγωνισμός Φωτογραφίας

Θέμα: Παιδί ή παιδιά εκ του φουκοῦ. Τό θέμα βέβαια είναι κάτι σπουδαίο. Πρέπει να διαλέξετε καλά τή στιγμή που θά φωτογραφήσετε τό παιδί ή τά παιδιά σας. Άλλά επίσης σπουδαία είναι κι' η έκτέλεση: ή φωτογραφία πρέπει να είναι όμοια, καθαρή, ζωηρή, για να γίνεται τυπογραφία κι' άκόμα για να μεγαλωθή χωρίς να χαλά. [Γιατί μία βραβευμένη φωτογραφία μπορεί να είναι μικρή και, για να δημοσιευθή, να χρειάζεται μεγέθυνση].

Μόνο από μία φωτογραφία μπορεί να στείλη κάθε διαγωνιζόμενος. Κι' από πίσω πρέπει να γράφη: «Για τόν Διαγωνισμό Φωτογραφίας», και κατόπι τόν τίτλο της—τί παριστάνει—μαζί με τόνομα, τό ψευδώνυμο κτλ. του άποστολέα της.

Οί κινεοί «Ορει» όλων αυτών των Έκτακτων Διαγωνισμών δημοσιεύθηκαν στο προηγούμενο, κάτω από την προκήρυξη του Διαγωνισμού Τυπογραφικών Λαθών. Προσθέτω πώς ή προσθεσία, κοινή επίσης για όλους, είναι μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΜΗ ΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγγελία σας να εντελείται άμεσα, πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμένη ταμεια, άπ' αυτές με τις οποίες σάς στέλνουμε κάθε έβδομάδα τό φύλλον,

Πώς θά περάσετε πιο εύχάριστα τό καλοκαίρι σας; Είναι άπλοῦστατο: Θά προμηθευθήτε όσους περισσότερους μπορείτε

ΤΟΜΟΥΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

και θά τους πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θά πάτε, —άλλά κι' αυτού που θά μείνετε, —για να περάσετε τις Διακοπές.

Κι' ένας μόνον Τόμος τής Β' Περιόδου, άρκει, με τις 400 του σελίδες, με τά τρία ή τέσσερα μυθιστορήματά του και με τά τόσα άλλα που περιέχει. Άν πάρετε μάλιστα από τους τόμους των τελευταίων έτών, 1929 έως 1938, που έχουν 620 ή 468 σελίδες ό καθένας, και από 4-5 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τόμοι Α' Περιόδου (1879—1893) δέν υπάρχουν. Τής Β' Περιόδου όσοι υπάρχουν, τιμώνται γενικώς

ΔΡ. 110 ΕΚΑΣΤΟΣ

γιατί έχουν άρχισει να ξαντλούνται κι' οί παλαιότεροι, που είχαν ως τώρα δρ. 80, ανατιμήθηκαν. Στην τιμή των 110 δραχμών, προσθετέα τά ταχυδρομικά, δρ. 5 για τό Έσωτερικό, και δρ. 35 για τό Έξωτερικό.

Συμβουλευθήτε και τόν Πίνακα Μυθιστορημάτων που περιέχει κάθε Τόμος—δημοσιεύθηκε τελευταία στο 6ο φυλλάδιο του 1939 (7 Ιανουαρίου)—και κάμετε έγκαιρως την προμήθειά σας, αν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΑΝΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 42 οδός Ερμούπολις τήν 18 Ιουλίου 1939

ΣΗΜΕΡΑ σάς δίνω άλλους δυό Έκτακτους Διαγωνισμούς. Στο άρχόμενο θά σάς δώσω άλλους δυό και θά γίνουν έξη. Είναι άρακτοι. Στο πρώτο δωδεκαοσέλιδο του Αύγουστου θά δημοσιευθή ή 43η Κυριακή τής Διαπλάσεως, που την εικονογράφηση έλαβα θωμάσια δ κ. Α. Βήττης. Και συγχρόνως θά σάς δώσω οδηγίες για να συνθέσετε σιγά-σιγά μία Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων, για να μού τή στείλετε τόν Οκτώβρη.

Επιτέλους έλαβα και μία άκμα φωτογραφία, τής Αγύλης. Κι' έτσι δημοσιεύω σήμερα ένα σύμπλεγμα από τρεις. (Τή φωτογραφία του Παναχαϊκού την έφύλαξε πάλι άπειρακτη δ κ. Φιλιδών, κι' ή Μεγάλη Έλλάς μπορεί να στείλη να την πάρη). Έχω όμως άλλη μία, κοριτσιού, που δέν έέρω ποιάς είναι, γιατί δέν γράφει όνομα. Πρώ καιρού, μού φάνηκε πώς ήταν μέσα σέ γράμμα τής Ρομπέν του Δέξλεϋ, αλλά τή ρώτησα και μού άπάντησε πώς δέν μού έστειλε καμμία φωτογραφία, ούτε δική της, ούτε της.

Κοιάς είναι λοιπόν; Περιττόναι ένα κοριτσιό 14—15 ετών, λιγάκι παχουλό, σσαρό, με μεγάλα ζωηρά μάτια και χωριστρα στη μέση του κεφαλιού. Φορεί άσπρο πουκαμισάκι με γιακαδάκι, κλειστό ως τό λαιμό. Από πίσω άπάρχει μόνο ή σφραγίδα του φωτογραφείου, «Φωτογραφείον Α. Σακελλαρίου. Πανεπιστημίου 85, Αθήνα» κι' από πάνω, γραμμένα με μελάνι, τή στοιχεία Σ.Μ.Γ. Παρακαλώ λοιπόν όποιον μού την έστειλε να μού τό γράψη και, αν την έστειλε για να δημοσιευθή, να σημειώση σέ ποιόν ή σέ ποιούς Διαγωνισμούς βραβεύθηκε.

Έχουν μαζευθεί πάλι ένα πλήθος γράμ-

ματα. Θάταν άδύνατο να παντήσω σ' όλα έκτακτες όπως έκανα ως τώρα που, με τους διαγωνισμούς των σχολείων, είχα κάπως λιγότερα. Γι' αυτό, από σήμερα, θάπαντώ πάλι συντόμως.

Ένα, πολύ μ' ευχαρίστησε τό πρώτο σου γράμμα, τό μεγάλο, που μού έδειξε πόση αγάπη κι' έμπιστοσύνη μού είχες. Καλά έκαμα που μού τή γράφεις δλ' αυτό. Η γνώμη μου είναι πώς πρέπει να κόψεις τους γονείς σου και να κόψεις κάθε σχέση με τό ελαττωματικό άκμα κοριτσιό, που άλλωστε δέν είναι και ούτε συμμαθήτριά σου. Περιμένω να μού έναγαράψης.

Και τό δικό σου γράμμα, Άρταμιάν, με συγκίνησε. Κι' έγω πιστεύω πώς ή αγάπη των παιδιών μού δέν είναι φαντασματική και «αυτοβούλητη», άλλ' άγνή κι' αληθινή. Συνδραμητή μ' αυτό τό όνομα έχω στέν Παραιζ, αλλά δέν έχει ψευδώνυμο.

Είσαι δικαιολογημένη, Μαρία Συγκλητική. Βί, αφού ή φίληνη καρέκλα έγινε τόσο άρατα, δέν περιόρισε αν πληρώθηκαν λίγο να χερά σου. Μ' ευχαρίστησε κι' αυτή ή φωτογραφία από την έκδρομή σας. Με μία τέτοια διεύθυνση (ιδία την Μαρίαν Συγκλητικήν) μπορείτε να έχετε άλληλο-γραφία με διαπλάσεπouλα χωρίς να τους φαναρώση και τόνόμ σου. Έστειλα.

Καθώς είδες, Άδολάδ, δέν είχα έσχάσει τόν Διαγωνισμό Μεταφράσεως. Τό Πένταθλο δέν μπορεί να νάνικατασταθή από τους Έκτακτους Διαγωνισμούς που είναι μάλλον εύκολοι και για όλους, ενώ τήγωνίσματα του Πεντάθλου είναι δύσκολα, για τους μεγαλύτερους και τους καλύτερους. Γι' αυτό μόνο θά τό ξαναδοκιμάσω. Έχω όπ' όση μου κι' εν' άλλο γράμμα σου, αλλά ό χέρος δέν άπιτρέπει παρά να τό αναφέρω άπλως.

Ευχαριστώ για όλα, Ταγματάρχη. Να ιδώ όμως, θά κρατήσης την υπόσχεσή σου να μού γράψης τόσο συχνά; Ο φίλος σου έκείνος είναι συνδρομητής, αλλά δέν έχει

ψευδώνυμο. Μπορείς να του ζητήσεις τή διεύθυνσή του με μία Μικρά Άγγελια κι' έτσι να ξανάβρης τά... ίχνη του. Άπέ τά λυσοχαρτά σου μην κόβης τό άγραφο χαρτί γιατί αυτό με δυσκολεύει στην κατάρτη σου.

Ζανθή Κουκλίση, συγχαρητήρια για τόν καλό βαθμό του ένδεικτικού σου. Καίρω επίσης που καμμία από τις στάσεις και τις μεταξιστασίες τής τάξης σου δέν είναι Διαπλάσεπouλα. Τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω και θά σου πώ. Γιατί όμως τό έστειλες άνοπόγραφο; Μόνο από τό χαρκτηρα κατάλαβα πώς είναι δικό σου—αφού έχω φρονιά, έννοσταί, τά κομμάτια από τά γράμματα—κι' έγραφα τό ψευδώνυμό σου.

Κάνεις πολύ καλά, Κλειώ, που μπαίνεις τώρα και στην κίνησή μου, για να νοιώσης όλες τις χαρές μιας καλής διαπλάσεπouλας. Σοβ ένεκρινα, καθώς θά είδες, τό ψευδώνυμο κι' έλπίζω να μού γράψης συχνά και να μού στείληνη και κομμάτια για τή Σελίδα. Έτσι τις χαρές που θέλεις από μένα θά τις έχω κι' έγω από σένα. Ευχαριστώ για τήν προσφορά σου. Θά είδοποιήσης εν καιρώ.

Καίρω, «Κατάσκοποι», που τώρα θά με βομβαρδίζετε συχνότερα. Με βέβαια και στή Σύρο πρέπει να γιορτασθούν τά Έξηνητάχρονά μου. Τά σοριανά Διαπλάσεπouλα δέν τά έέρω για «δρανή», αλλά κι' αν είναι, θά τά έσκουήσετε σεις οί δραστήριοι. Όχι, ή μεγάλη Έπιτροπή δέν έγινε άκόμα.

Πολύ ίκανοποιητικός ό βαθμός σου, Μικρέ Καλλιτέχνη, αφού μάλιστα είναι ό πρώτος ή ό δεύτερος τής τάξης σου. Καίρω πολύ που θά έλθης στην Άθήνα και θά σε γνωρίσουμε. Οί Άγγελίες ήταν πολύ άκατάστατα γραμμένες. Σε παρακαλώ να μού τις ξαναστείλεις με τις άλλες και με τό αντίτιμο.

Μόννα Άλφα, έδιάβασα τό γράμμα σου στέν κ. Φιλιδών κι' ευχαριστήθηκε πολύ. Να έφέρης όμως πώς κι' έκείνος σ' έκτιμή και σέ συμπαθεί έξαιρετικά άπ' όσα δικά σου βλέπω στο περιούδιό μας. Είναι πολλά χρόνια άπότσω ή «Μοναχική» του παίχθηκε στο Βασιλικό και θά ήσουν βέβαια πολύ μικρά. Με φυσικά, αφού τότε δέν είχες διαβάσει παρά την «Άδελφούλα». Πολύ άρατες άλήθεια οί Μαγικές Εικόνες σου.

Άλήθεια, Μαγυμμένο Δοξάρι, λαμπροί οί βαθμοί σου σ' όλα τά μαθήματα, και μόνο έκαινο τό 9 σέ Μαθηματικά μού τά χάλασα... Έπρεπε τί να κόψεις; να υποθέσης πώς έμεινες μεταξιστασία και να διαδάσης πολύ τώρα τις διακοπές. Μόνο έτσι τό 9 του χρόνου θά γίνη τό λιγότερο 16... Δέν είμαι όπέρ τής άλλης ψευδωνύμων, άλλ' αυτό που θέλεις να πάρης είναι τόσο άρατο που δέν μπορεί να σου πώ όχι. Καλώς να έλθης.

Σεβάζ Θαλασσινέ, ήμουν βέβαιη πώς δέν με είχες ξεχάσει και μόνο τά μαθήματα σ' έμπόδιζαν να μού γράψης. Αναπλήρωσε όμως τώρα που είσαι έλεύθερος. Τό ψευδώνυμό σου, καθώς θά είδες, σοβ τό ένεκρινα. Σοβ άλλαξα και τή διεύθυνση και περιμένω... πολλά.

Καίρω και για τήν πλατύτερη γνωριμία, Δούξ Υορμίζε. Ευχαριστώ πολύ τόν γατρό κ. Μ. που σοβ ούστησε τό περιοδικό μου και τώρα έχω ένα τόσο καλό φίλο. Έλπίζω να μού γράψης συχνότερα. Έλαβα και τήν έπιταγή και θά σοβ στείλω τετράδια μόλις τακθούν.

Αυτυχώς, Έυάννα, δ κ. Σανόπουλος έμπεδίσθηκε τήν τελευταία στιγμή νάβρη

στη Θεσσαλονίκη κι' έτσι χάθηκε μία ευκαιρία να γνωρισθώ. Χάρηκε όμως που ήσουν στην πρώτη της «Στέλλας Βιολάντη», την τόσο πανηγυρική, κι' ευχαριστήθηκες που έγραψες τις άριστες σου εντυπώσεις. Από το γράμμα σου μάλιστα έμαθα και μερικές λεπτομέρειες που δεν τις ήξερα.

Δεν πειράζει, **Κρηνικόπουλο**, αφού μάλιστα τώρα θα μου γράφεις συχνότερα. Σε συχαίρω για τους λαμπρούς βαθμούς, μά και για τους άλλους θριάμβους σου στο Γυμνάσιο. Είδα τί όφαιτα που περάσατε στη μεγάλη αυτή έκδρομή και φαντάζομαι πώς θα ήταν πολύ καλή η περιγραφή που δημοσιεύσατε στην εφημερίδα. Έλληνικά ταπεινά δημοσιεύω καμιά φορά, ώστε σταίλε μου αυτές τις φωτογραφίες, αν είναι κατάλληλες να τις χρησιμοποιήσω. Τα Μ. Μουσικά δεν τυπώθηκαν ακόμη, γι' αυτό δεν έλαδες.

Έλαδα, **Γέρο του Μωριά**, ευχαριστώ, εξέταξασα. Το τεύχος της «Ιονίου Ανθολογίας» θα είναι τώρα στα χέρια σου. Περιμένω κι' άλλα γράμμα σου με ταπειλάματα. Το «μάλιστα», υπερθετικό του «μάλας», που σημαίνει «πέρα πολύ», μου φαίνεται φυσικό που κατάντησε να σημαίνει «ναι», ή πολύ ναι», κατάφαση μ' επίταση. «Άξαρνα, σε μία ερώτηση εάν αυτή: «θέλεις να ταξιδέψω», ο άλλος απαντώντας «μάλιστα γα», δηλαδή «πολύ βέβαια» ή «μάλιστα», δηλαδή «πέρα πολύ». Κι' ήταν ού να λέη «ναι, ναι».

Πραγματικώς, **Αίγλη**, πολύ καλή ή «πόζα» που πέτυχε στη φωτογραφία σου και νομίζω πως σε δείχνει όπως είσαι χωρίς να σε κολακεύη ούτε να σε άδικη. Είναι βέβαιη πως πέτυχε σ' αυτές τις εξετάσεις και περιμένω το «πιο χαρούμενο» γράμμα σου. Εύγε για τα άριστα του Ήρσιου.

Κερκυραϊκό Άκρογιάλι, ευχαριστώ τη μαμά σου και τη θεία σου που, σαν παλιές Διαπλαστούλες, είναι πρόθυμες να συντελέσουν στον έφορτισμό των Έξηντάχρονων μου στην πόλη σας. Μά και όνα, που προσφέρουν επίσημα. Τόν Αθγουστο όταν θα είσαι στην Αθήνα, έλα να τα κόψω. Εύχαριστως θα κέρη τη γνωριμία σου κι' ο. Φαίδων που του έλα δω γράφεις.

Εύχαριστώ πολύ, **Παιχνιδάρα**, για όσα όφαιτα γράφεις για τα Έξηντάχρονά μου. Βεβαιότατα θα γιορτασθούν και στην Κύπρο, όπου υπάρχουν τόσα παλαιά και νέα Διαπλαστούλα. Συγχαρητήρια για το πτυχίο σου με το λαμπρό βαθμό. Όσο για την επιστήμη που θα διαλέξη, έχω δεν μπόρω να σε συμβουλευώ: ρώτησε την κλίση σου και τους γονείς σου. Έστειλα δ,τι εξήτησε.

Και πάλι, μ' έλες τις σχετικά σύντομες απαιτήσεις μου, έμειναν πολλά γράμματα για το έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Προσωπικοφόρος, ά. (ΚΠ). Σκίουρος, ά. (ΓΚ). Έλικη, κ. (ΠΠ). Ζουρλομανδύας, κ. (ΣΠ). Πήγασος, ά. (ΘΜ). Τσούπρα, κ. (ΒΘ).

Η **Διάπλασις** ασπάζεται τους φίλους της: **Πρόσινα** «Αγα» (έστειλα) **Γόμη** τα φόν **Σπέν** (καλώς να έλθης) ευχαριστώ για όλα ο λιομάς σου επιστάθη με 72 δραχμές' βέβαια που κι' ο Σύλλογός σας θα λάβη μέρος στον έφορτισμό, αλλά για τον τρόπο θα τα ξαναπούμε) «**Κυριάδου**» (ευχαριστώ πολύ) λάθετε κι' από μένα να χαιρετισμό μητέρας προς τα παιδιά της) **Θεόδωρον Κολοκοτρώνη** (αυόχαρτο έστειλα) **Ελένη Διοσκουρί**

δου (μετά χαρής' σοδ έστειλα τα φυλλάδια από το πρώτο στο σπίτι σου έχεις δλους μου τους τόμους, γιατί ήταν συνδρομητής ο πατέρας σου που τον θυρομαι πολύ καλά) **Κεφαλλονίτικο Άκρογιάλι** (έχει καλώς' τετράδια Μ. Μ. θα σοδ σταίλω έμα τυπωθούν' καλή αντίκριση τον Αθγουστο) **Άσση** (και μετά την πραθεσιάν οι λύσεις σου είναι δεκτές αφού σαν δάν έχουν δημοσιευθ' από την Τριλογία του κ. Σημοπούλου, το «Πλοδοιοι και Φτωχοι» είναι εξήντημένο' τάλλα δυό υπάρχουν στο βιβλιοπωλείο του κ. Ι. Α. Κολλάςου, οδός Σταδίου) **Αιδόρα** (θερμά συλλυπητήρια για το θάνατο της καλής σου γιαγιάς' το ποιήμα σου για τη Σελίδα θα το διαβάσω με τη σειρά του και θα σοδ πω' το άλλο θα το δώσω εν κειρή στην Έπιτροπή κι' αυτή θα κρίνη' πάντως έχω σ' ευχαριστώ απ' την καρδιά μου) **Αευική Καμέλιαν** (η φωτογραφία του Σουλιού βρήθηκε' αν και ή απόλειά της θάταν το «μικρότερα κακό», όταν έλθης στο γραφείο, ζήτησε τη από τον κ. Ξ). **Βασίλισσα των Αουλουδιών, Ίσιδα** κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαδα μετά την 10' Ιουλίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ του 288ου Διαγωνισμού Λύσεων. Οι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δκνται μέχρι της 22 Σεπτεμβρίου.

409 Λεξιγραφος

Το πρώτο μου άριθμητικό, Τάλλο μου γεωγραφικό, Το τρίτο μου άναφορικό, Κι' άγιο τα τρία άποτελούνε, Που οι Αθηναίοι τον τιμούνε, Μά κι' άλλον Άγιο, κιά νέο, Καθώς και τίρανον άρχαιο.

410. Στοιχειογράφος

Με φορούν οι κληρικοί Όπως μ' αν μάθησης Μά φυτρώνω από τη γη Και με τρών κηλο-κακοί, Γράμμ' ακόμα αν μου κολλήτης.

411. Στοιχειοτονογράφος

Μεν άποκεφαλισμό, Αν άλλόζω τονισμό, Κάθε πέρασμα, σαν προίτα, Στο διαβάτη δεν μοποδίω, Μά στη θάλασσα με βλέπει. Πά σε κύματα νάσπρωίω.

412. Δημιόδες Δίνυμα

Τό όρνάκι μου το κόκκινο, Ό Θεός να το φυλάη, Αν φάη ξύλο, τρέφεται, Αν πιη νερό, ψοφάει,

413. Φαροδόκηλιον

* * * * *

Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως όστε νάναγινώσκονται: Περιβρέχεται υπό θαλάσσης—άποτελείται από όμοειδή πράγματα συσσωρευμένα—εύσομον άνθος—διοικητική διαίρεσις—καρπός—πηγών θαλάσσιον, νήσος του Αιγαίου—φυτόν.

Ελληνοπούλα 414-418. **Μαγειρόν Γάμμα** Τη άναλλαγή ενός γράμματος εις έ-

κάστην των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθού, άνευ άναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις.

Κρόνος, πόλος, ήός, καύμα, κύμα Άσπρος Γλάρος

419. Διπλό Κεφάλι

Είς τός κάτωθι λέξεις να προσιεθ' από έν γράμμα ως κεφαλή και να σχηματισθού άλλαι τόσαι λέξεις, τάρχικά των οποίων νάποτελούν μεγάλον πλανήτην:

δός, άφή, πόν, όσος, μηρός, δόν, Μικρός Ζωγράφος

420. Συλλαβισμόν Παιγνιον

βί, μά, γών, ίων, νίς, νη, ρας, ζα, σεις, λα, λος, μή, γος, λας.

Αί συλλαβαι αύται είναι τελικαι ισαρίθμων διευλλάβων λέξεων, οι όπολαι πρέπει να συμπληρωθού ούτως, ώστε αι πρώται των συλλαβαι κατά σειράν νάποτελούν παρομιαν.

421. Διπλή Μεσοστιχίς

Έκ των δύο μεσαιών γραμμάτων εκάστης των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τά μεν πρώτα άποτελούν θεάν, τά δε δεύτερα ήρωα:

1, Πόλις της Γραφής όπου έδαιματούργησεν ο Χριστός' 2, Μητη θεοδούθου' 3, Πόλις του Κονιάσου' 4, Πόλις της Γαλλίας' 5, Πόλις της Σικελίας' 6, Πόλις της Ηλίας' 7, Θεός Αιγύπτου' 8, Πόλις της Μακεδονίας' 9, Η κάτωθις έλληνικής μεταλονήρου.

422. Γέλιος

κ 1 1111
ικ ικ 1 1 1
ν ηκ 1 1 1 1 Αζόρ, έ, έ 1
ικ ικ 111 1
ικ 1 1 1111

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 19

219. Παροάσιος (παρά, σύ, ός).—220. Πηγή-πληγή.—221. Ηλιος-Τιός.—222. Ητα, ήτα, είτα.—223.

Κ Υ Ρ Ο Σ 224. **ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ** (ρωφάνίς, Ισσιόφορον, στατήρ, Τήνος, Όράτιος, φασιανός, νιός, Ηριοννα).—225-229. Το μαγικό ένθος είναι ΙΟΝ: **Ιόνιον, Αιγαίον, Άκτιον, Ηραϊον, Σόνιον**.—230. **Α Η ΜΑΡΚΟΣ - ΑΗΜΝΟΣ** (Μέλι, Αρής, ΡάΜη, Κώνος, Όνομία, Σηστάς).—231. Περιεσμένα έσχασμένα.—232. **Της επιμανής** ή επτομονή άνωτέρα (εις επί μονής, ή υπό μονή, άνω τε ρα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Δ8'-408]

Βασίλισσα Νεφροίτι, μήπως παραπίσανε τά γράμμάτά μου; Έγραφα δυό φορές άπάντηση καμμία!

ΤΙΝΟ ΡΟΞΕΙ

[Δ8'-409]

Η «Εξθμη Συντροφία», άρχίζοντας να έδρασι, ύπόσχεται εκπλήξεις!!! **A-NAMBINATE**...

[Δ8'-410]

Διαπλασκόμας, άλτ' Ι Ποιον τό θραύταρον ψευδώνυμον! **Γαζούρα Ε; ΑΕ.**